

mest trofaste støtter, formanden for Dansk Metal har måttet sige fra. Det skete i Berlingske Tidende den 3. juni med bemærkningen: »Jeg er skuffet over, at regeringen på gammel socialdemokratisk maner vil løse problemerne ved at forhøje skatten for mennesker i arbejde.«

Max Bæhring benyttede samme lejlighed til at opfordre regeringen til at styre væksten i de offentlige udgifter i stedet for at sætte skatten og benzinafgifterne op, og Max Bæhring skulle man lytte til i regeringen, for han har fuldstændig ret i, at det først og fremmest er det offentlige forbrug, som har fået lov til at eksplodere og det uafbrudt lige siden 1993.

I Det Konservative Folkeparti er vi tilhængere af en god og velfungerende offentlig sektor. Den er en af forudsætningerne for at opretholde det velfærdssamfund, som de fleste af os ønsker. Den offentlige sektor skal have gode og moderne vilkår. Den skal ikke lades i stikken, som det er sket under denne regering, for så rammer det os alle sammen.

Den offentlige sektor er ikke blevet forkælet med effektiv og ansvarlig styring. Den er netop ladet i stikken til skade for de offentligt ansatte og til skade for skatteyderne, der ikke blot har krav på en ordentlig service, men også har krav på, at skatten bliver forvaltet på den bedst mulige måde. Det er ikke sket under denne regering.

Derfor er skattetrykket ikke faldet som lovet. Derfor kan kun salg af et teleselskab sikre overskud på finansloven, derfor er der fortsat lange ventelister til hospitaler og plejehjem, derfor er vores uddannelsessystem for dårligt, og derfor er betalingsbalancen ved at gå i rødt.

Derfor er der lange, lange udsigter til, at statsgælden til udlandet betales tilbage. Udlandsgælden lovede statsministeren i øvrigt i maj 1993 ville være væk inden udgangen af næste år. Det er siden blevet udskudt og udskudt og det på trods af et internationalt opsving, der på syv år får penge til at strømme ind i landet og ind i statskassen. Helt ærligt, det ikke bare kan, men det skal gøres bedre.

Bedre går det til gengæld med Danmarks forhold til EU, der langt om længe er ved at komme ind i faste rammer. Resultatet af folkeafstemningen om Amsterdamtraktaten var klar. Det er nu slået fast, at Danmark ikke blot er en del af Europa, Europa er også en del af Danmark. Den historiske mulighed for at udvide Fællesskabet mod øst fortsætter. Danmark fortsætter som fuldgældigt medlem, og de ansvar-

lige partier i Folketinget skylder hinanden stor anerkendelse for en sober og redelig valgkamp.

Der hviler nu et stort ansvar på os alle sammen for at få afmystificeret EU og gjort det til en del af det daglige politiske arbejde og den daglige løbende debat. Vi skal åbne EU, gøre det så vedkommende og konkret, som det i virkeligheden er. Vi skal vise, at EU både er flæskepriser og fred, at EU på en og samme tid er små skridt og store visioner. Det har vi et fælles ansvar over for.

Samtidig har vi også en pligt til at sætte EU's udvikling ned i et tempo, som passer os i Danmark. De politikere i Europa, hvis de stadig væk findes, som drømmer om Europas Forenede Stater har lidt et svidende nederlag med Amsterdamtraktaten. Unionen forstået som et føderalt Europa er stendød. Nu gælder det fædrelandets Europa.

Det Konservative Folkeparti agter at bruge både speederen og bremsen i den proces. Vi vil skubbe på, når nationalegoismen hindrer fælles løsninger til fælles bedste, og vi vil sætte hælene i den danske muldjord, når beslutninger, som hører hjemme i de enkelte lande, forsøges flyttet til Bruxelles. Vi vil kæmpe for nærhedsprincippet og holde regeringen fast på, at det er et princip, der skal have et konkret indhold.

Vi har også et andet fællesskab at forholde os til i de kommende år. Rigsfællesskabet med Grønland og ikke mindst Færøerne har været udsat for en voldsom belastning under denne regering. Vi har set oprullet et begivenhedsforløb i den såkaldte Færøbanksag, som mildest talt ikke tjener Danmark til ære, men vi kan vist roligt sige, at finansministeren har forstået at betale sig ud af forholdet.

Der er nu rejst krav fra færøsk side om suveræniteten. For Det Konservative Folkepartis vedkommende er hele det spørgsmål ganske enkelt: det er Færøernes eget valg. Ønsker de suveræniteten, kan de få det, ønsker de fortsat at være en del af rigsfællesskabet, ser vi det gerne fortsætte, men det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at et fællesskab skal være gensidigt for at kunne fungere. Det gælder også i forholdet til Grønland, hvor de økonomiske problemer virker faretruende og nære.

Vi har en gensidig interesse i, at den støtte, som danske skatteydere giver til rigsfællesskabet, bliver brugt fornuftigt og langsigtet. Derfor har Det Konservative Folkeparti gentaget sit forslag om et rigsråd, hvor parlamentarikere fra Danmark, Grønland og Færøerne kan mødes og